

Arrest

nr. 163 889 van 10 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DE RUYCK loco advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoense origine te zijn. U bent ongeveer negentien jaar oud. U bent geboren in X in Kaz Aziz Khan (district Qarghayi, provincie Laghman). Toen u nauwelijks een jaar oud was, verhuisde uw familie naar Karte Naw in de hoofdstad Kabul. Uw vader werkte als kok bij het leger. Omdat er geen geld was, bent u nooit naar school gegaan. U volgde wel wat taalcursussen, waardoor u wel Pashtou kan schrijven. Ongeveer drie of vier jaar geleden kwam uw vader om het leven bij een aanslag op de legerbus waar hij in zat. Jullie konden de huur in Karte Naw (Kabul) niet meer betalen en u verhuisde met uw moeder en twee zussen terug naar Kaz Aziz Khan (Laghman). U ging veelal in het nabijgelegen Jalalabad werken, bijvoorbeeld in een carwash of als

verkoper van telefoonkaarten. Uiteindelijk vond u werk bij de Afghaanse lokale politie van Qarghayi. Gedurende vier maanden bent u politieman geweest. Al na vijf dagen werd u benaderd door de taliban. Zij wilden dat u een bom zou plaatsen in de ranger van uw commandant Nazar Mohammad, de man dankzij wie u ook bij de lokale politie kon beginnen werken. U weigerde dit te doen. Enkele maanden later werd u door de taliban beschoten. U kon maar nipt ontsnappen. Vervolgens zijn ze naar het huis van uw moeder gekomen. Zij dreigden ermee u om het leven te brengen. Omdat u niet langer veilig was, besliste u Afghanistan te verlaten. Via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland bent u naar België gekomen. Bij een controle door de Belgische autoriteiten op 15 december 2015 is gebleken dat u zich illegaal op het grondgebied bevond. U werd overgebracht naar het CIM waar u op 18 januari 2016, enkele dagen voor uw voorziene repatriëring naar Afghanistan, een asielaanvraag heeft ingediend.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de taliban wordt geviséerd. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u enkele documenten neer. Het betreft foto's waarop u als politieagent te zien bent, een dreigbrief van de taliban, een petitiebrief waarin uw problemen met de taliban worden bevestigd en de enveloppe van DHL waarmee dit alles verstuurd werd.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u Kabul drie of vier jaar geleden, toen u ongeveer vijftien jaar oud zou zijn geweest (CGVS, p.4), zou hebben verlaten om u opnieuw te vestigen in Kaz Aziz Khan, de plaats waar u zou zijn geboren.

Vooreerst is het niet aannemelijk dat iemand die steeds in Kabul zou hebben gewoond, zou beslissen om te verhuizen naar een rurale regio die ook nog eens als bijzonder onveilig wordt beschouwd. U argumenteert dat uw familie financiële noden kende sinds het overlijden van uw vader en dat jullie de huur van het huis in Kabul niet meer konden betalen (CGVS, p.4,5). Echter, dat uw vader enige jaren geleden om het leven kwam bij een bomaanslag, kan niet zomaar worden aangenomen. U legt namelijk geen enkel bewijs neer voor zijn overlijden en u kan zich niet herinneren in welk jaar dit incident zou zijn gebeurd en jullie vervolgens naar Qarghayi zouden zijn teruggekeerd (CGVS, p.4). Wat meer is, tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken maakte u niet eens melding van het overlijden van uw vader. U argumenteert dat u het tijdens dit gehoor kort moest houden (CGVS, p.24), wat niet kan overtuigen te meer u daar ook verklaarde dat het uw ouders waren die u verwittigden van het feit dat de taliban naar u op zoek waren (vragenlijst d.d. 26 januari 2016, punt 3.5). Dat jullie omwille van de dood van uw vader naar Qarghayi zouden zijn teruggekeerd, lijkt dan ook niet geloofwaardig.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw geografische kennis van de regio waar u recent drie of vier jaar zou hebben gewoond zo goed als onbestaande gebleken is. Zo weet u niet dat Kuz Kunar, Khogyani en Dara-i Nur districten zijn die aan Qarghayi grenzen (CGVS, p.13). Surobi situeert u in de provincie Laghman terwijl het tot de provincie Kabul behoort (CGVS, p.13) en Sultanpur, hoofdplaats van het naburige district Surkh Rod, kent u niet (CGVS, p.13). Voorts geconfronteerd met namen van dorpen als Taragar (CGVS, p.9), Kolalan (CGVS, p.9), Pashah Gar (CGVS, p.9), Ghundi (CGVS, p.10), Now Abad (CGVS, p.15) en Char Bagh (CGVS, p.20), blijkt u die niet te kennen of te kunnen situeren, hoewel de bij het administratief dossier gevoegde informatie toch aangeeft dat dit dorpen zijn die op nabije afstand van Kaz Aziz Khan gelegen zijn. Als u gevraagd wordt zelf enkele namen van dorpen rond Kaz Aziz Khan op te sommen, noemt u slechts Mansour Kalay, dat u vervolgens ook nog eens verkeerdelijk in de richting Mehterlam situeert (CGVS, p.15). Ook als u gevraagd wordt naar enkele dorpen nabij het districtscentrum waar het politiekantoor zou zijn gevestigd, noemt u slechts één naam (CGVS, p.16). Het is bovendien opmerkelijk dat u nog nooit heeft gehoord van Lal Khanabad (CGVS, p.17), volgens de informatie nochtans het districtscentrum van Qarghayi. U verklaart verder dat u gedurende vier maanden een controlepost bemande. Echter, het is zeer merkwaardig dat u die post geenszins kan situeren. De naam van het dorp dat ernaast gelegen is, bent u "vergeten" (CGVS, p.16). Verder stelt u louter dat het op de weg tussen Kabul en Jalalabad, ergens in Laghman, was dat u als politieman zou hebben gewerkt (CGVS, p.16). Het is niet aannemelijk dat een politieman niet zou kunnen verduidelijken waar hij gewerkt heeft.

Over het dorp Kaz Aziz Khan zelf bent u erg onduidelijk. Zo weet u niet dat heel wat uit Pakistan teruggekeerde vluchtelingen in Kaz Aziz Khan woonachtig zijn. De informatie heeft het over duizenden voormalige vluchtelingen uit Pakistan die in Kaz Aziz Khan en in de nieuwe wijk aan de andere kant van de weg (Kaz Aziz Khan Township) wonen. Dat een inwoner van dit dorp zulks niet zou weten (CGVS, p.8,10), is onmogelijk. U stelt voorts dat er slechts één school is, meer bepaald de Gul Pacha Ulfat school, volgens u een lagere school waar enkel jongens terecht zouden kunnen. U voegt er aan toe dat

het niet echt een school is waar mensen naartoe gaan en dat er slechts enkele leerlingen zouden zijn (CGVS, p.11,12). Uw verklaringen zijn in tegenstrijd met de aanwezige bronnen, waaruit blijkt dat er maar liefst drie scholen in het dorp zijn (waarvan minstens twee middelbare scholen), die samen 2500 leerlingen tellen. Ook hiervan bleek u niet op de hoogte. Dergelijke onwetendheid is niet aanvaardbaar voor iemand die drie of vier jaar in Kaz Aziz Khan zou hebben gewoond.

Ook over de situatie in de regio blijft u zeer vaag. Zo beweert u dat honderden inwoners van Kaz Aziz Khan voor de autoriteiten werkten en "als kippen" werden gedood. Echter, u kent geen van deze mensen bij naam (CGVS, p.10,11). U beweert ook dat u als politieman op de hoogte werd gebracht van de onthoofding van de imam van Kaz Aziz Khan maar ook de naam van deze persoon kent u niet (CGVS, p.19,20). Gevraagd naar andere incidenten in de nochtans zeer onstabiele regio Qarghayi, verwijst u louter naar een aanval op het districtshuis (CGVS, p.23) en naar de incidenten waarbij parlamentslid Esmatullah Mohabat (vermoord in 2005) en Abdullah Laghmani (topfiguur van de Afghaanse inlichtingendiensten, vermoord in 2009) om het leven kwamen (CGVS, p.19). Dat u, zogezegd een politieman, zo weinig informatie heeft over de recente veiligheidssituatie in de regio, is zeer merkwaardig.

Gezien het vastgestelde ongeloofwaardige karakter van uw verblijf in Qarghayi, kan ook geen geloof worden gehecht aan uw werk bij de lokale politie van Qarghayi en aan de problemen die daaruit zouden zijn voortgevloeid. Dat uw relaas van begin tot eind verzonnen is, blijkt overigens duidelijk tijdens het gehoor. Zo beweert u eerst dat u pas vijf dagen in functie was toen de taliban u vroegen de commandant om het leven te brengen. U zou dit aanbod geweigerd hebben, waarna u drie dagen later zou zijn beschoten. Nog eens drie dagen later zou u dan Afghanistan verlaten hebben (CGVS, p.23). Als het CGVS u confronteert met de bedenking dat u dan onmogelijk vier maanden politieman kan zijn geweest, stuurt u uw verklaringen bij. U zegt nu dat u niet drie dagen na uw weigering werd beschoten, maar dat dit pas twee maanden later gebeurde (CGVS, p.24). Wanneer het CGVS vervolgens vaststelt dat u dan slechts twee maanden en een tiental dagen politieman kan zijn geweest, wijzigt u het relaas nogmaals en verklaart u dat u na het schietincident Afghanistan niet na drie dagen verlaten heeft maar dat u nog een maand en twintig dagen bent blijven werken (CGVS, p.24). Dergelijk inconsistent relaas bevestigt het frauduleuze karakter van uw asielaanvraag.

De neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het CGVS niet te wijzigen. De dreigbrief en de petitiebrief kunnen uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Bovendien blijkt uit de informatie die aan het dossier werd toegevoegd, dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudige wijze te verkrijgen zijn in de Afghaanse steden. De foto's herstellen uw geloofwaardigheid ook niet. Dat u daadwerkelijk als politieman heeft gewerkt, kon allerm minst uit uw verklaringen worden afgeleid. Bovendien stelt u zelf dat Nazar Mohammad, commandant van deze eenheid, de vader is van een goede vriend in Kabul. Dat u op de foto's in uniform mag poseren, lijkt dan ook veeleer een vriendendienst.

Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u op vijftienjarige leeftijd naar Qarghayi bent teruggekeerd en dat er veeleer moet worden vanuit gegaan dat u tot uw vertrek uit Afghanistan in de hoofdstad Kabul heeft gewoond. Gezien het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde verblijf in Qarghayi en van de problemen die u daar zou hebben gekend, kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan en de door het CGVS gedane vaststellingen, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het

slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.³

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde terecht als volgt:

"(...)Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u Kabul drie of vier jaar geleden, toen u ongeveer vijftien jaar oud zou zijn geweest (CGVS, p.4), zou hebben verlaten om u opnieuw te vestigen in Kaz Aziz Khan, de plaats waar u zou zijn geboren.

Vooreerst is het niet aannemelijk dat iemand die steeds in Kabul zou hebben gewoond, zou beslissen om te verhuizen naar een rurale regio die ook nog eens als bijzonder onveilig wordt beschouwd. U argumenteert dat uw familie financiële noden kende sinds het overlijden van uw vader en dat jullie de

huur van het huis in Kabul niet meer konden betalen (CGVS, p.4,5). Echter, dat uw vader enige jaren geleden om het leven kwam bij een bomaanslag, kan niet zomaar worden aangenomen. U legt namelijk geen enkel bewijs neer voor zijn overlijden en u kan zich niet herinneren in welk jaar dit incident zou zijn gebeurd en jullie vervolgens naar Qarghayi zouden zijn teruggekeerd (CGVS, p.4). Wat meer is, tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken maakte u niet eens melding van het overlijden van uw vader. U argumenteert dat u het tijdens dit gehoor kort moest houden (CGVS, p.24), wat niet kan overtuigen te meer u daar ook verklaarde dat het uw ouders waren die u verwittigden van het feit dat de taliban naar u op zoek waren (vragenlijst d.d. 26 januari 2016, punt 3.5). Dat jullie omwille van de dood van uw vader naar Qarghayi zouden zijn teruggekeerd, lijkt dan ook niet geloofwaardig.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw geografische kennis van de regio waar u recent drie of vier jaar zou hebben gewoond zo goed als onbestaande gebleken is. Zo weet u niet dat Kuz Kunar, Khogyani en Dara-i Nur districten zijn die aan Qarghayi grenzen (CGVS, p.13). Surobi situeert u in de provincie Laghman terwijl het tot de provincie Kabul behoort (CGVS, p.13) en Sultanpur, hoofdplaats van het naburige district Surkh Rod, kent u niet (CGVS, p.13). Voorts geconfronteerd met namen van dorpen als Taragar (CGVS, p.9), Kolalan (CGVS, p.9), Pashah Gar (CGVS, p.9), Ghundi (CGVS, p.10), (...) en Char Bagh (CGVS, p.20), blijkt u die niet te kennen of te kunnen situeren, hoewel de bij het administratief dossier gevoegde informatie toch aangeeft dat dit dorpen zijn die op nabije afstand van Kaz Aziz Khan gelegen zijn. Als u gevraagd wordt zelf enkele namen van dorpen rond Kaz Aziz Khan op te sommen, noemt u slechts Mansour Kalay, dat u vervolgens ook nog eens verkeerdelijk in de richting Mehterlam situeert (CGVS, p.15). Ook als u gevraagd wordt naar enkele dorpen nabij het districtscentrum waar het politiekantoor zou zijn gevestigd, noemt u slechts één naam (CGVS, p.16). Het is bovendien opmerkelijk dat u nog nooit heeft gehoord van Lal Khanabad (CGVS, p.17), volgens de informatie nochtans het districtscentrum van Qarghayi. U verklaart verder dat u gedurende vier maanden een controlepost bemande. Echter, het is zeer merkwaardig dat u die post geenszins kan situeren. De naam van het dorp dat ernaast gelegen is, bent u "vergeten" (CGVS, p.16). Verder stelt u louter dat het op de weg tussen Kabul en Jalalabad, ergens in Laghman, was dat u als politieman zou hebben gewerkt (CGVS, p.16). Het is niet aannemelijk dat een politieman niet zou kunnen verduidelijken waar hij gewerkt heeft.

Over het dorp Kaz Aziz Khan zelf bent u erg onduidelijk. Zo weet u niet dat heel wat uit Pakistan teruggekeerde vluchtelingen in Kaz Aziz Khan woonachtig zijn. De informatie heeft het over duizenden voormalige vluchtelingen uit Pakistan die in Kaz Aziz Khan en in de nieuwe wijk aan de andere kant van de weg (Kaz Aziz Khan Township) wonen. Dat een inwoner van dit dorp zulks niet zou weten (CGVS, p.8,10), is onmogelijk. U stelt voorts dat er slechts één school is, meer bepaald de Gul Pacha Ulfat school, volgens u een lagere school waar enkel jongens terecht zouden kunnen. U voegt er aan toe dat het niet echt een school is waar mensen naartoe gaan en dat er slechts enkele leerlingen zouden zijn (CGVS, p.11,12). Uw verklaringen zijn in tegenstrijd met de aanwezige bronnen, waaruit blijkt dat er maar liefst drie scholen in het dorp zijn (waarvan minstens twee middelbare scholen), die samen 2500 leerlingen tellen. Ook hiervan bleek u niet op de hoogte. Dergelijke onwetendheid is niet aanvaardbaar voor iemand die drie of vier jaar in Kaz Aziz Khan zou hebben gewoond.

Ook over de situatie in de regio blijft u zeer vaag. Zo beweert u dat honderden inwoners van Kaz Aziz Khan voor de autoriteiten werkten en "als kippen" werden gedood. Echter, u kent geen van deze mensen bij naam (CGVS, p.10,11). U beweert ook dat u als politieman op de hoogte werd gebracht van de onthoofding van de imam van Kaz Aziz Khan maar ook de naam van deze persoon kent u niet (CGVS, p.19,20). Gevraagd naar andere incidenten in de nochtans zeer onstabiele regio Qarghayi, verwijst u louter naar een aanval op het districtshuis (CGVS, p.23) en naar de incidenten waarbij parlamentslid Esmatullah Mohabat (vermoord in 2005) en Abdullah Laghmani (topfiguur van de Afghaanse inlichtingendiensten, vermoord in 2009) om het leven kwamen (CGVS, p.19). Dat u, zogezegd een politieman, zo weinig informatie heeft over de recente veiligheidssituatie in de regio, is zeer merkwaardig.

Gezien het vastgestelde ongeloofwaardige karakter van uw verblijf in Qarghayi, kan ook geen geloof worden gehecht aan uw werk bij de lokale politie van Qarghayi en aan de problemen die daaruit zouden zijn voortgevloeid. Dat uw relaas van begin tot eind verzonnen is, blijkt overigens duidelijk tijdens het gehoor. Zo beweert u eerst dat u pas vijf dagen in functie was toen de taliban u vroegen de commandant om het leven te brengen. U zou dit aanbod geweigerd hebben, waarna u drie dagen later zou zijn beschoten. Nog eens drie dagen later zou u dan Afghanistan verlaten hebben (CGVS, p.23). Als het CGVS u confronteert met de bedenking dat u dan onmogelijk vier maanden politieman kan zijn geweest, stuurt u uw verklaringen bij. U zegt nu dat u niet drie dagen na uw weigering werd beschoten,

maar dat dit pas twee maanden later gebeurde (CGVS, p.24). Wanneer het CGVS vervolgens vaststelt dat u dan slechts twee maanden en een tiental dagen politiemann kan zijn geweest, wijzigt u het relaas nogmaals en verklaart u dat u na het schietincident Afghanistan niet na drie dagen verlaten heeft maar dat u nog een maand en twintig dagen bent blijven werken (CGVS, p.24). Dergelijk inconsistent relaas bevestigt het frauduleuze karakter van uw asielaanvraag.

De neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het CGVS niet te wijzigen. De dreigbrief en de petitiebrief kunnen uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allermint het geval is gebleken. Bovendien blijkt uit de informatie die aan het dossier werd toegevoegd, dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudige wijze te verkrijgen zijn in de Afghaanse steden. De foto's herstellen uw geloofwaardigheid ook niet. Dat u daadwerkelijk als politiemann heeft gewerkt, kon allermint uit uw verklaringen worden afgeleid. Bovendien stelt u zelf dat Nazar Mohammad, commandant van deze eenheid, de vader is van een goede vriend in Kabul. Dat u op de foto's in uniform mag poseren, lijkt dan ook veeleer een vriendendienst.

Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u op vijftienjarige leeftijd naar Qarghayi bent teruggekeerd en dat er veeleer moet worden vanuit gegaan dat u tot uw vertrek uit Afghanistan in de hoofdstad Kabul heeft gewoond. Gezien het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde verblijf in Qarghayi en van de problemen die u daar zou hebben gekend, kan u niet als vluchteling worden erkend. (...)"

Voormelde vaststellingen zijn pertinent en vinden steun in het administratief dossier.

Waar verzoeker aangeeft dat hij uitgebreid heeft uiteengezet waarom hij zijn land heeft moeten verlaten, doet verzoeker geen afbreuk aan de voormelde en concrete vaststellingen.

Waar verzoeker stelt dat hij slechts drie of vier jaar in Kaz Aziz Khan heeft gewoond ter verschoning van zijn beperkte geografische kennis, merkt de Raad op dat van iemand die aangeeft minimum drie jaar op een bepaalde plaats te hebben gewoond, kan worden verwacht dat diens kennis over deze streek uitgebreider is dan deze die verzoeker tentoonspreidt.

Verzoeker citeert voorts uit het gehoorverslag en meent dat er tijdens het gehoor misverstanden waren die niet wegnemen dat hij zijn omgeving kon beschrijven. Met het louter citeren uit het gehoorverslag herhaalt verzoeker slechts zijn verklaringen doch het louter herhalen van enkele van zijn verklaringen volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Het is bovendien het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag. Gelet op het voorgaande wordt er door verzoeker geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd.

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied Kabul, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet motiveerde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht in de bestreden beslissing het volgende:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan en de door het CGVS gedane vaststellingen, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afgaanse Nationale Leger (ANA) en de Afgaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen,

internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken." Deze vaststellingen zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoeker niet betwist.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF